

lasid temale parve laupa ning kes aga tema imelikku silmikeste wahtis, see oli oma rahu kaotanud.

Aga nagu rahwas ütleb, seda enam armukesi, seda rohkem kõrkust ja tujukat meelt, nii oli ka lugu Kuumalaga — ühtepuhku ta walitses uneste ja ilka põlnud hea, ei see ega teine. Armastus ei leppi mitte sõhärduse mõlluga, weel vähäim uhkuse meel; ometi heitis ta wiimaks enam ühe poole, kes tema meelest kõige ilusam ja toredam näitis olevad. Selle nimmi oli Kleesamor. See arwas enmast ka uhke piiga paremaks sõbraks walitsenud olevad. Pärast juhtus lõppeks weel üks kuulus Põhjamaa laulik, ülemal nimetud Heidalla, Kuumalast teadust saama. See wõtis oma kandle kaenlu ja tuli sinna saarele, kaunist kenadust waatama, ime iludust silmitsema. Sealt saadik tema ei teadnud küll kallimat asja, kui oma ime-kannelt, mis temale üks wana, ülemaade kuulus laulik oli ainumaks päranduseks jätnud. Kui Heidalla kannelt lõi ja seal juures laulis, siis olid hundid wagaad kui uted, karud kartsid kurjustada, tigedat teisi tülitada. Tuhande wihawaenlaste hulgas sai Heidalla wõitu, naad jäid waguvi kuulama, andsid kallid kingitusi ja saatsid lauliku sõbralikult ja liigutud südamega teele. Aga niipea kui ta kuulust tütarlast oli

näinud, oli üks asi weel kallim tema meelest, see oli — Kuumala, nimetud tütarlaps isi. Lauliku lõbus meel oli läinud, rahu oli tal kadunud. Nagu waenlane oli ta neiu jälgil, andis arutu kingitusi, nagu sõhärdust teisel mitte küll ei oles, leppis tema tujukusega, tegi teda lauludes weel kuulsamaks, nii et piiga kõrkmeel weel suuremaks sai, süda kõwemaks läks, ja Heidallanil lootust ei olnud, tema armastust tunda saada; siiski pidas Kuumala temast lugu, nagu õde wemmast. Ja kui talle kaa weel silmi tuli, kui Heidalla õhtuti tema akna all leinalugusi lõi, et neiu kõwa süda teda weel handa saata — niipea kui laulik oli oma kotta läinud, unustas tüdruk teda ja mõtles aina Kleesamori peale.

„Miks ja tahad mind kord armastada?“ küsis sagedaste Heidalla. Lahked sõnad, armas naeratamine olid neiu wastus ning täitsid lauliku südame tühja, peiliku lootusega.

Uhel päewal olid mõlemad seal saarekese kaldal kena lillekoste keskil end magusa jutu-ajamisega rõemustamas. Heidalla näitis Kuumalale kandlemängimise kunsti põhja ja oli palawam teise wastu oma armastuses, kui ennegi, sest neiu oli täna kaa sõbralikum, kui enne iialdesgi weel mitte. Parajasti, kui Heidalla oli eemale läinud, weel enam lillesi tooma oma armukelele pärja-punus-